Mantelzorg in beeld: hoe twee buren al veertien jaar onbewust mantelzorger zijn

Nelly en haar buren Jeanine en Peter wonen al bijna 48 jaar naast elkaar in Hoek. Sinds de man van Nelly veertien jaar geleden kwam te overlijden helpen de buren af en toe met wat klusjes. Voor hen is dat vanzelfsprekend. Daarom was er grote verbazing toen Peter en Jeanine twee jaar geleden werden opgegeven voor het mantelzorgcompliment.

“Ik was negentien toen ik in Hoek naast Nelly kwam wonen” vertelt Jeanine. "Peter en ik waren net getrouwd. Nelly woonde hier toen al samen met haar man en kinderen. Omdat je al zo lang naast elkaar woont, ken je elkaar erg goed. Zo ken je elkaars familie, vrienden en kennissen.” Nelly vult aan: “Dat zie je veel hier in dit blok. De meeste mensen wonen hier al lang. Daardoor kennen we elkaar allemaal goed. Het is een goede en fijne buurt.”

Beetje bij beetje

Veertien jaar geleden is de man van Nelly komen te overlijden. Daarna hebben de buren haar beetje bij beetje geholpen met klusjes in en rondom het huis. “Het begon met medicijnen voor Nelly ophalen” vertelt Peter. “Verder helpen we met fysiek zwaarder werk. Denk aan: de dakgoot legen, de ramen zemen of de kliko buiten zetten. Het is gewoon vanzelf zo gegaan.” Jeanine vult lachend aan: “Je zou het niet zeggen maar ze is al bijna negentig hé. Dan wil je ook niet dat iemand een risico neemt, waardoor er straks iets gebeurt. Zo mag ze bijvoorbeeld van ons echt niet meer op een trappetje staan. Ik heb haar één keer betrapt en toen hebben we haar direct aangesproken.” Nelly moet er zelf ook om lachen. Ze vertelt: “We komen vaak bij elkaar over de vloer. Het gaat allemaal erg gemoedelijk. Omdat je elkaar al zo lang kent, kan ik altijd mijn verhaal bij hen kwijt. Ik waardeer die moeite van de buren ontzettend. Laatst was er een lampje kapot in mijn kast en dat had ik verteld aan Peter. Daarna ging ik boodschappen doen en toen ik terugkwam had Peter er al een nieuw lampje in gezet. Ze helpen dus echt met van alles, maar toch doe ik graag zo veel mogelijk zelf. Je wil toch een beetje zelfredzaam zijn.”

Meer dan alleen mantelzorgers

Toch gaat de burenrelatie verder dan alleen mantelzorg. Zo gaan ze regelmatig bij elkaar op bezoek. “Nelly komt meestal één keer per week eten, vooral wanneer we iets bijzonders eten zoals spaghetti. Andersom maakt ze

ook wel eens soep voor ons. We proberen altijd het recept te krijgen, maar die krijgen we niet” vertelt Peter met een glimlach. Nelly vult aan: “Soms kom ik ook koffiedrinken of halen we een grapje met elkaar uit. Het is belangrijk dat dat soort momenten spontaan gebeuren. Anders voelt het als een verplichting. Ik weet nog toen ik laatst thuiskwam en de buren waren met familie aan het barbecueën. Toen vroeg Peter spontaan of ik mee wilde eten.” Peter lacht: “met barbecueën koop je toch altijd te veel. Dan is het zonde om het weg te moeten doen. En het was hartstikke gezellig.”

Het mantelzorgcompliment

Toen de buren werden aangemeld voor het mantelzorgcompliment was de verbazing groot. "We kregen twee enveloppen thuis met het bericht dat we langs mochten komen om het mantelzorgcompliment op te halen. Peter en ik dachten eigenlijk dat het nep was, maar toen we het aan Nelly vroegen, zei ze dat ze ons had opgegeven” legt Jeanine uit. “Wij vonden onszelf eigenlijk helemaal geen mantelzorgers. Af en toe de buurvrouw helpen met klusjes voelt voor ons gewoon erg natuurlijk. Het hoort erbij, al helemaal als je elkaar al zo lang kent.” Volgens Nelly kwam ze op het idee via een medewerker van aan-z: “Ik kwam een medewerker van aan-z tegen in de kerk. Zij vertelde dat ik de buren kon aanmelden voor het mantelzorgcompliment. Ik vond het een leuk idee. Ze doen zo veel voor mij, dan kan een kleine blijk van waardering geen kwaad.”

Een blijk van waardering

“De hulp van de buren betekent veel voor mij en mijn familie” vertelt Nelly. “Mijn zoon woont in Biervliet dus hij moet even rijden voordat hij in Hoek is. Mijn dochters die ook in Hoek wonen, werken nog. Daarom is het voor al mijn kinderen een hele geruststelling dat er goed op mij wordt gelet. Zij werken nog dus hebben ook niet altijd tijd om te helpen. De sociale controle in de buurt zorgt voor rust. Soms hoor je weleens dat iemand dagen of weken overleden thuis ligt, omdat diegene minder sociale contacten heeft. Mij zal dat, mede dankzij de buren, gelukkig nooit gebeuren en dat is voor mij en mijn familie een hele geruststelling.”